

YOUNG ADULT

Michaela Schmiedlová

Druhá šance pro Zoe

ROMANTIKA

COSMOPOLIS

Druhá šance pro Zoe

Michaela Schmiedlová

QUENTIN DANIELS SE ŽENÍ!

Možná trochu předbíláme, ale v kuloárech se šeptá, že svatba je na spadnutí!

Kim Liu a Quentin Daniels jsou jako dvě zamilované hrdličky. A podívejte se na ten prsten, co zdobí Kiminu ruku!

Víme, že Quentin si na žádná oficiální prohlášení nepotrpí, ale z důvěryhodného zdroje se nám doneslo, že zasnuby skutečně proběhly.

Tereza

Říká se, že když umíráte, před očima se vám přehraje celý váš život.

Já už umírám podruhé.

Je to snad stovky let trvající okamžik.

Poprvé jsem jen prosila o rychlý konec.

A tentokrát se, já nevěřící, modlím, aby Zoe ve svém životě našla štěstí.

Ať už to pro ni bude znamenat cokoliv...

Zoe

Ani v nejdivočejších snech mě nenapadlo, že tento výlet budu muset podniknout sama. Přesto teď sedím v letadle, místo vedle mě zeje prázdnotou a po tvářích se mi kutálejí slzy. Letuška už se mě několikrát zeptala, jestli jsem v pořádku, ale já se na odpověď nikdy nezmohla.

Nejsem v pořádku.

Můj dlouholetý sen se stane skutečností, ale bez maminky. Takto jsem si to vážně nepředstavovala. Slíbila mi, že když odmaturuju se samými jedničkami, za odměnu mě vezme na tátův předvánoční koncert.

Nikdy jsem na školu moc nebyla. Neměla jsem nějaké strašné známky, občas se mi povedlo vyznamenání, občas jsem nějakou tu trojku schytala, ale rozhodně to nebyla žádná katastrofa. Vždycky jsem věděla, že se k mámě a babičce připojím v jejich cukrárně. Zcela dobrovolně jsem v ní trávila veškerý svůj volný čas, tak proč se přehnaně týrat učením?

Ale na to ona neslyšela. I tak mi jako druhou podmínku stanovila: jeden rok vysokoškolského studia, obor jakýkoliv. Vybrala jsem si hotelovku, ať se neprotrápím rokem třeba na ČVUT.

A pokud bych ten rok nevydržela? Čekaly by mě sankce. Jaké? Nikdy se neusnesla na ničem konkrétním. Vždycky se jen vytasila s hrůzu nahánějícím nápadem.

Rok bez Harryho Pottera! Žádná knížka ani film. Nebo... Do dvacátých narozenin bez čokolády! A ne jen tabulkové, ani žádný čokoládový dort, sušenka s čokoládovou polevou, zmrzlina, nic. Nebo vyhrožovala, že mi zakáže zdobení dortů! Falešná skromnost stranou. Moje cukrářské umění je pro naši cukrárnu U Tří Grácií nepostradatelné. K tomu by se určitě neuchýlila. Zkrátka si toho navymýšlela spoustu.

Zatnula jsem zuby a stala se ze mě nesnesitelná šprtka, se kterou nebyla žádná legrace. A světe, div se! Samé jedničky na maturitním vysvědčení se podařily.

Jenže pak přišel ten osudný den.

Zajišťovaly jsme sladký bar na jedné letní svatbě. Máma znala nevěstu, a protože jsme to s babičkou na akcích podobných rozměrů zvládaly samy ve dvou, nabídla se, že bude svatebčanům dělat „taxík“. Někdy uprostřed hostiny mě upozornila, že je potřeba doplnit svatební koláčky. A dál už mám všechny vzpomínky jen rozmazané.

Vím, že lilo jako z konve. Nevěsta byla z deště nešťastná, přestože jí všichni říkali, že jim prší štěstí. Já jsem krájela dort, servírovala jsem cupcaky... Sice mi připadalo divné, proč je mamka pryč tak dlouho, ale nijak jsem se nad tím nepozastavovala. Jen jsem chtěla, aby už byla zpátky a vystřídala mě, protože jsem nutně potřebovala na malou. Moc si toho nepamatuju, ale zrovna takovou hloupost ano.

Pak jsem zahlédla modročervená světla. Přibližovala se a znepokojivě blikala.

Tiráč nezvládl zatáčku. Maminka byla na místě mrtvá. Nikoho dalšího v autě neměla. Zrovna jela pro ženichovu opozdilou sestřenici.

Bylo to léto po maturitě, které jsem si měla užít, než nastoupím na vysokou školu. Chtěla jsem jet s Bárou do Francie a týden chodit po kavárnách, hledat ty nejlepší francouzské tartaletky, makronky, suflé a éclairky... zkrátka novou inspiraci, protože to já jsem z naší třígenerační cukrářské party byla ta inovátorka.

Loni jsme byly v Itálii, letos to měla být Francie. Místo toho jsem s babičkou strojila pohřeb. Utápěla jsem se v žalu a přemýšlela jsem, co dál se životem. Ne že bych se teď v zármutku ještě občas netopila. Ne že bych nenadávala na nespravedlnost, protože po tom, čím si mamka musela projít, si zasloužila dlouhý a šťastný život. Ale tak nějak jsem se po tom šoku trochu vzpamatovala. Nic jiného mi ani nezbylo. Babička mě potřebovala. A jí jsem zbyla už jenom já. Děda umřel, když mi bylo dvanáct let.

Já mám naštěstí ještě nejlepší kamarádku Báru, u které jsem už od základky často přespávala a jejíž rodiče mi

vždycky říkali, že jsem jak jejich adoptovaná. Někdy jsem si tak i připadala. Brali mě s sebou na dovolenou, oslavovali moje narozeniny, po vysvědčení mě zvali do restaurace a do kina. A mamka s tím byla úplně v pohodě.

Po pohřbu se zbytek léta nějak přehoupl. Na vysoké jsem zvolila dálkové studium. Do cukrárny jsem najala ještě jednu brigádnici. Měla jsem pocit, že životem jedu na autopilota.

A pak byla najednou půlka prosince. Dva dny do koncertu, letenky koupené s obrovským předstihem, hotel zajištěný a já do poslední chvíle nevěděla, jestli mám vůbec letět. Jenže jsem během rozjímání vzala do ruky mamčinu staré fotoalbum a vypadla na mě její fotka s tátou.

Jediný snímek, na kterém byli oba dva pohromadě. Ona v džínových minišortkách, bílém tričku na tělo a s kaskádou rozpuštěných blond'atých vlasů. Seděli na barových židličkách a upírali na sebe tak intenzivní pohledy, jako by svět okolo nich vůbec neexistoval. Maminka na té fotografii musela být jen o rok starší, než jsem teď já, a kdekdo by měl problém určit, která z nás dvou je na obrázku zachycená. Babička si ze mě vždycky dělala legraci, že jsem jak klonovaná. Stejná štíhlá postava, stejná světlá barva vlasů a stejný nos maličko nahoru. Až na ty oči!

Možná proto jsem měla Harryho Pottera vždycky tak ráda. On byl celý táta, jen oči po mamince, a já celá máma, jen oči po tátovi. Každopádně ta vypadlá fotografie v tu chvíli přišla jako jasné znamení. Babička i Bára se nabízely, že poletí se mnou, ale měla jsem pocit, že tu cestu musím podniknout sama.

Tereza

před 20 lety

„Slíbilas, že se mnou půjdeš!“ obviňovala mě Tess.

Ano, moje nejlepší kamarádka se jmenuje stejně jako já. Jí to přišlo naprosto geniální, protože jinak jsme hotové protiklady. Jedna malá a blond'atá, druhá vysoká a tmavovlasá. Jedna zakřiknutá, druhá společenská. Já jsem byla každopádně ráda, když se okolí rychle šilo s tím, že jí se říkalo Tess a mně Theresa. Svoje jméno jsem v Británii trochu přizpůsobila, aby neznělo tak tvrdě.

„Já vím,“ povzdychla jsem si. „Jenže já doopravdy nesnesu, když se na mě někdo lepí. Proč radši nemůžeme jít na koncert vážné hudby nebo do kina, zkrátka někam, kde jsou místa k sezení?“

„Protože to by byla strašná nuda. Sama jsi říkala, že se ti ty jejich písničky líbí!“ nepřestávala na mě naléhat. „Slíbilas mi to! Vždyť mám narozeniny a jen chci, abys mě doprovodila na koncert mojí oblíbený kapely! Vždyť i ten lístek jsem si musela koupit sama!“ Moje spolubydlící byla někdy vážně neústupná.

Z představy tolika lidí na jednom místě mi nebylo zrovna dvakrát do zpěvu. Kdyby mě Tess znala před šesti lety, pochopila by, že koncert hudební kapely pod otevřeným nebem je něco, co možná vůbec nezvládnou. Jenže Tess mě v tu dobu neznala a já jsem dělala všechno pro to, abych působila aspoň trochu normálně.

Ta normální holka z Čech, která je divná jen trošku. Myslím, že se mi to většinu doby i daří. Změna prostředí mi hodně pomohla. Taky lekce sebeobrany a psychoterapie. To by byl další krok k mému novému já.

„Dobře. Půjdu,“ souhlasila jsem dramaticky, aby jí bylo jasné, že z mé strany to bude obrovská oběť.

„Věděla jsem, že přijdeš k rozumu!“ vypískla a hned mě začala objímat. „A počkej, až uvidíš, co jsem nám vybrala na sebe!“

Tess z nějakého důvodu chtěla, abychom na ten koncert měly stejné oblečení. Občas přichází s trhlými nápady.

Už teď jsem se hrozila, co si pro nás připravila. A oprávněně! Minikratasy a upnuté tričko. Já sama se raději oblékám obyčejně, abych nebudila pozornost. Volím zlatou střední cestu normální holky. Ani šedá myš, ani výrazná osobnost. A docela mi to procházelo, dokud si Tess něco neusmyslela. To bylo jako s tím jejím fotografováním. Je jím přímo posedlá! Kdekoliv jsme, cokoliv děláme, musí s sebou mít fotoaparát a všechno zdokumentovat. Už jsem vzdala jakékoliv protesty a prosby, aby mě z toho vynechávala.

Ale když už jsem v tom překonávání sebe samé, rozhodla jsem se jí u příležitostí jejich narozenin vyhovět. Navíc na to, že s ní půjdu na koncert The Secret Box, mě připravovala už pár měsíců. V momentě, kdy zveřejnili datum zdejšího koncertu a trefili se na její narozeniny, bylo jasné, že se tomu nevyhnu. Nevím, proč jsem se vůbec pokoušela vzdorovat.

Při každé příležitosti mi pouštěla jejich písničky, a musela jsem uznat, že vůbec nebyly špatné. Hlavně ten jejich zpěvák měl neskutečně krásný hlas. A Tess mi slibovala, že naživo jsou ještě lepší. Kapele předpovídala zářnou budoucnost obrovských rozměrů. Zatím si z nich sedali na zadek jen tady v Británii, ale podle ní byla pouze otázka času, než dobudou svět.

Ještě ve frontě před vstupem jsem se těch davů děsila. I uvnitř areálu jsem se držela co nejlíže Tess. Nečekaně se o mě otřel nějaký kluk a já málem začala panikařit. Když do mě pak někdo vrazil zezadu, už jsem myslela, že se dám rovnou na odchod. Než to kapela rozjela, srdce mi bušilo jak splašené. Tess se ode mě chtěla na chvíli vzdálit, aby si cvakla pár snímků, našťástí jí můj vyděšený výraz od úmyslu odradil.

Ale pak spustila hudba a zpěvák začal zpívat. V životě jsem nic tak úžasného neslyšela! Tess se na mě podívala s vědoucím úsměvem. Nebyla jsem jediná, která jím byla unešená.

Když skončila jejich čtvrtá písnička a bubeník něco zjevně zábavného vyprávěl do mikrofonu, Tess se ke mně naklonila.

„Jak jsem ti říkala, že se znám s manželkou Davida...“ řekla. Když uviděla můj nechápavý výraz při vysloveném jméně, dovysvětlila trochu netrpělivě tónem člověka, co se musí opakovat: „To je ten kytarista. Tak ta jeho manželka se mnou chodí na ekonomiku. A vezme nás na after party!“ radovala se. „Bude tam jen pár lidí, žádné drogy a nikdo ti nebude nutit alkohol! Slibuju. Říkala, že kluci jsou skvělí a slušní a po koncertu radši odpočívají jen s kámošema. Fakt! A...“

Pak začali zase hrát a já jsem ke svému vlastnímu překvapení zjistila, že mě ta novinka... potěšila? Chvíli jsem ten pocit musela analyzovat. Normální by u mě byl stres nebo narůstající panika z neznámého prostředí a z neznámých lidí. Jenže já se jen těšila. Vzhledem k tomu šílenství, které kluci z The Secret Box vzbuzovali, mi bylo jasné, že u žádného z nich nemám šanci, a to mě uklidňovalo ještě víc. Tess mě zná, takže by mě určitě nevystavila něčemu, co by mi bylo opravdu hodně nepříjemné.

Dneska absolvuju hned dvě poprvé. Poprvé jsem na koncertě a poprvé půjdu na party.

Vzplála ve mně jiskra naděje. Možná mám přece jen šanci na normální život.

Zoe

Cestování mi naštěstí nikdy nedělalo problémy. S Bárou a její rodinou jsem si ho užila opravdu dost. Navíc mamka a já jsme několikrát do roka podnikaly prodloužené víkendy v evropských metropolích, takže dostat se z letiště vlakem do centra Londýna a najít si odvoz na hotel nebyl problém.

Poté, co jsem se ubytovala, přepadla mě druhá vlna stesku a otupělosti. Původní plán zněl, že se den po přiletu budeme od rána toulat Londýnem a večer půjdeme na koncert.

Toulání jsem vynechala, to se mi samotné nechtělo. Ale rozhodla jsem se, že na koncertě uctím památku mámy po svém. Pořádila jsem si oblečení co nejpodobnější tomu, které na sobě měla mamka na té osudové fotografii s tátou. Pořádně jsem se prohlédla v zrcadle a vážně jsem vypadala jako ona. Nakonec to přece jen bude tak, jak jsem si kdysi vysnila. My dvě společně na tátově koncertě.

Při čekání ve frontě před arénou jsem chvíli mrzla venku v silonkách, ale naštěstí to byl každoroční předvánoční koncert, který The Secret Box pořádali, velká část hostů měla lístky k sezení a šatny byly k dispozici. K místu konání jsem dorazila zachumlaná v kabátu a svetru, ale dolů do kotle hned pod pódium jsem se vydala odstrojená. A pak už jsem jen napjatě vyčkávala, až poprvé spatřím naživo svého otce.

Kdo je můj táta, jsem se dozvěděla jako malá holka. Doted' si pamatuju, jak se kvůli tomu mamka s babičkou pohádaly. V televizi dávali jeho hudební klip a babička mi zničehonic řekla, že Quentin Daniels je můj otec.

Často jsem se mámy na tátu ptala, vždycky řekla, že můj tatínek o nás nestál a že je nám líp bez něj. Nevím, jestli měla v úmyslu mi někdy jeho jméno prozradit nebo ne, ale babička to udělala za ni.

Od té doby jsem byla jeho písničkami posedlá. Zнала jsem je všechny nazpaměť a tvrdila jsem, že budu zpívající cukrářka. Taky jsem přes mamčiny četné protesty babičku

s dědou uprosila, aby mě učili anglicky. Vyslechli mě. Čeština se pro nás doma stala až druhým jazykem.

Maminka mě zapřísahala, že nikdy nesmím nikomu prozradit, kdo je můj táta. Že by za mnou běhali novináři a já bych pak brala drogy, pila alkohol, utekla bych od ní... Z nějakého důvodu jsem ji poslechla.

Moc se mi líbilo mít takové tajemství. Připadala jsem si jako nějaká ztracená princezna z pohádky. Dokonce jsem opravdu dlouho věřila, že mě táta nechtěl pro moje vlastní dobro, protože se bál toho samého jako mamka – že by mě jeho sláva zkazila.

Až později mi na mé naléhání vyprávěla víc o tom, jak se do něj jeden večer bezhlavě zamilovala a on hned druhý den dělal, že ji nezná. Když mu pak řekla o svém těhotenství, tvrdil, že ona nejspíš vleze do postele s každým. A mamka dál nenaléhala. Já jsem mu to dávno odpustila, ale ona se po něm už nikdy do žádného chlapa nezamilovala.

Quentin Daniels pro mě byl táta. Slovo otec mi znělo jako nadávka, a já vůči němu žádné negativní emoce nechovala. Taťka nebo tatínek mi zase připadaly až moc osobní, jako bych ho vážně znala, trávila s ním víkendy a dostávala od něj dárky. Byl to pro mě zkrátka táta.

Vzhledem k jeho slávě, penězům a zjevu se mu ženské každého věku vrhaly k nohám a on se nikdy s žádnou neobjevoval moc dlouho. Až nedávno se zamiloval do televizní reportérky Kim Liu. Táhne jí sice na čtyřicet, ale díky asijským kořenům je stále nádherná. Má rovné inkoustové vlasy, mandlové oči, výrazné rty, světlou pleť, je hotová Sněhurka. A podle všeho je s tátou i zasnoubená.

Podařilo se mi ukořistit hned první řadu pod pódiem. Blíž už jsem se dostat nemohla, takže všechny členy kapely vidím hezky zřetelně. Tátu, Davida i Maxe. Kdybych tu byla s maminkou, pochybuju, že by mě nechala jít dopředu, když se tu na sebe všichni tak mačkají.

Kdybyste se mě zeptali, jak se jmenují předskoka-ni The Secret Box, nebyla bych vám schopná odpovědět.

Už v momentě, kdy je představili, jsem to zapoměla. Samou nervozitou mi bušilo srdce a ještě s tím nepřestalo. Nedokázala jsem se soustředit na nic jiného, než že Quentina Danielse doopravdy uvidím.

Konečně! Můj táta. Chlap, který o mě nestál, ale kterého i tak nesmírně obdivuju.

Bára o něm občas mluvila jako o jednom z nejhezčích mužských na světě. O takovém tom typu, co zraje jako víno. Ani jí jsem nikdy neřekla pravý důvod, proč o koncert The Secret Box tak stojím. Dokonce mě prosila, aby mohla jet s námi, ale to jsem jí lhala a tvrdila jsem jí, že mamka se mnou chce jet sama. Pak umřela a Bára poznala, že nemá cenu mě přesvědčovat. Ne nadarmo je to moje nejlepší kamarádka.

Táta je ve skutečnosti ještě větší, než jsem si ho představovala. Víím, že měří sto devadesát pět centimetrů, ale říkám si, jestli jsem se s tak vysokým člověkem vůbec někdy potkala. Já jsem po něm vzrůst rozhodně nepodědila. Sice jsem o tři centimetry vyšší než mamka, jenže to s mými sto šedesáti pěti čísly není žádný výkon.

Napřed kapela uvedla diváky do varu, ale já byla tak nervózní, že ani nevím, čemu se všichni smáli a proč zrovna tak pištěli. Čekám, až táta začne zpívat. A když se mi mé přání splní, nechávám se unášet hudbou a texty písní. Těmi slovy. Zpívám s nimi. Tak jak jsem to vždycky dělala doma.

Jenže...

Co se to sakra stalo?!

Musela jsem se zhluboka nadechnout, abych si uvědomila, jak jsem se ocitla na pódiu. V jednu chvíli jsem stála ještě dole v kotli. Bylo zrovna mezi písničkami. Táta pil vodu, nespouštěla jsem z něj oči, fascinovaná každým jeho pohybem. A jakoby z velké dálky jsem slyšela Maxe, bubeníka, říkat...

Co to říkal?!

„Ted' vybereme jednu šťastlivkyni, která si s námi zatančuje na Was It True at All?“

To už mě dva vyhazovači vytahovali na pódium a já tam najednou stála v záři reflektorů společně s kapelou.

„Tancovat vůbec neumím!“ vypadlo ze mě vyděšeně. „Nemohla bych radši zpívat?“

„Heleme se, tak ona s náma chce zpívat! No, tak jí to dopřejeme!“ zahulákal David do mikrofonu a hned někomu ze zákulisí naznačil, aby mi taky jeden přinesl. „Ale kdybys měla pocit, že ti to nejde, tak na mě jen zdvihni palec, ztlumíme ti to a Quentin tě přezpívá,“ dodal tišeji, mrkl na mě a... zarazil se. Zamračil se. Otevřel pusou, ale pak potřásl hlavou a dal signál ostatním, že se může začít.

Ani jsem si jeho reakci na mě nestihla nějak přebrat a už se rozezněly první tóny písničky. Podívala jsem se na svého tátu a on se ke mně taky otočil. To, co bych v danou chvíli označila za nacvičený povzbudivý úsměv, bylo v tu ránu pryč.

Doslova na mě vytřeštil oči.

Z jeho výrazu mě zamrazilo a něco mi došlo. Něco, co jsem nechtěla, aby byla pravda. A tak jsem udělala to jediné, co mě mohlo zachránit. Začala jsem zpívat. Zpívala jsem jejich písničku o vzpomínce tak krásné a úžasné, že se snad ani nemohla stát. Co když byla jen nádherným snem? Ale co když to přece jen nebyl sen, co když se to doopravdy stalo?

Dozpívala jsem, doznělo pár posledních tónů a rozhostilo se ohromené ticho. Reflektory jsem byla tak oslněná, že jsem nedokázala rozeznat žádného z diváků, jen jsem cítila jejich přítomnost.

„Teda, holka!“ hvízdal do toho Max uznale. „Ale bacha, lidi! Tohle fakt nebylo předem domluvený, vážně jsme ji nahoru vzali úplně náhodou!“ zapřísahal fanoušky.

Vtom ke mně přistoupil David. „Jako poděkování tady od nás máš podepsané nejnovější album a tričko. Zbytek koncertu můžeš sledovat ze zákulisí.“ Pro diváky to na mě hrál laškovně, ale jeho výraz byl všechno jen ne laškovaný. Tvářil se hrozně ostražitě.

„Ne, to ne, vážně, já...“ koktala jsem neschopná ze sebe dostat kloudnou větu. Náhle mě někdo popadl za rameno.

„Co tu dě...“ Věta Quentinovi uvízla v hrdle. Zadíval se do svých/do svých očí a doslova mu poklesla brada.

„Kámo, o co tady sakra jde?“ David se mračil a těkal mezi námi pohledem.

„To kurva nevím,“ rozhodil táta našťvaně rukama. Mikrofon měl zjevně ztlumený, jinak by to zaznělo celou arénou.

David začal něco naznačovat Maxovi, riskla jsem pohled jeho směrem, teď si mě prohlížel s ještě větším zájmem a začal se opírat do bubnů. Ke mně mezitím dorazili členové ochranky, kteří mě předtím vytáhli nahoru.

„Odved'te ji dozadu za ostatníma a nikam ji nepouštějte!“
rozkázal jim Quentin a oni ho slepě poslechli.

Tereza

před 20 lety

Tess s tou malou uzavřenou společností na after party měla pravdu. U jednoho stolku seděli dva kluci a vypadalo to, že pijí jen vodu s ledem. Za barem nebyl vůbec nikdo, Tess vytáhla fotoaparát, vyblýskla si párkrát interiér i mě a pak prohlásila, že se jde podívat po té své kamarádce, jejíž jméno mi stihlo vypadnout.

Asi nejvíc mě překvapilo, když jsem se vydala na záchod a první osoba, kterou jsem uviděla, byl malý roztomilý kluk. Zamračil se na mě. Chvilí si mě přemýšlivě prohlížel. „Jak se jmenuješ?“ vypálil na mě.

„Theresa. A jak se jmenuješ ty?“ Vtom se za ním objevila hezká brunetka.

Kluk mlčel. Jen si mě dál nedůvěřivě přeměřoval.

„No tak,“ vyzvala ho brunetka. „Ty to Therese nepovíš?“ Že zná moje jméno, mě překvapilo, ale rychle mi došlo, kdo to asi bude. Nebo že mě vlastně mohla slyšet, když jsem se mu představovala.

„Jmenuju se James,“ usmál se na mě chlapeček a pelášil pryč.

„Promiň, nedávno jsme mu vysvětlovali, že by se neměl bavit s cizími lidmi. Já jsem Laura, Tessina kamarádka. A než stihneš být fakt zaskočená, tak James je můj syn a jsou mu tři. Jo, já jsem přesně ten případ, před kterým varují všichni rodiče své děti. Ta, co se nechala zbouchnout v sedmnácti. Ale James je zlatíčko a David je skvělý táta. A jeho rodiče nám hodně pomáhají...“ Plácla se rukou přes pus. „Panebože, někdy se neumím zastavit.“

Aspoň to o sobě věděla. Někomu pusa takto jela, aniž by si to uvědomoval, a to mi přišlo jako mnohem horší prohrěšek. „To nevadí, já toho moc nenamluvím.“

„Hele, nevadilo by ti chvíli na Jamese dohlédnout? Co nevidět tu bude Maggie, moje dokonalá tchyně, aby si ho odvezla domů a já tu mohla ještě zůstat. Jen bych mu potřebovala zabalit pár